

befynderligt, om Leieren kom og gjorde Krav paa Flytteomkostninger, vilde vi ikke kalde det et Ubillighedskrav? — Hvad Marmorirken angaaer, tvivler jeg ikke om, at den høitærede Minister har Die for Kunst og for Ruiner, men det forekommer mig, at han har havt et altfor godt Die for denne Marmorruin. Jeg skal indrømme, at jeg i den Henseende som maastee i flere andre er noget forstynnet, men mit Die siger mig dog, at det vilde være bedst at bestemme sig til, hvad en æret Rigsdagsmand (Jacobsen) idag har foreslaaet, nemlig at rasere det Hele og skaffe det bort; jeg troer nemlig ligesom han, at der ikke paa anden Maade vil komme Noget ud af denne Plads. Jeg er enig med det nævnte ærede Medlem i Alt, undtagen deri, at man skulde lade Ruinen staae som et Minde om Fortidens Daarskab; man søger vel at affkaffe mange af Fortidens Daarskaber, men Nutiden er selv saa fuld af Daarskaber og har saamange Daarskaber at behandle, at jeg ikke troer det nødvendigt at konservere nogensomhelst Fortids eller Nutids Daarskab.

Brun: Jeg tillod mig allerede ved Finantelovens første Behandling at henlede Opmærksomheden paa det Onselige i, at der skete en Forandring ved Frederiks-Pladsen i Bredgade, saa at den kom i en sømmeligere Tilstand, end den nu befinder sig. Sagen har nu været temmelig vidtløftig debatteret; men det forekommer mig, at man ikke har berørt dens væsentligste Side. Man har henvendt sin Opmærksomhed paa Ruinen, og paa hvad der kunde gøres ved den, men man synes at have glemt den høitærede Ministers væsentligste Hensigt, som er at faae Pladsen reguleret. Og saa mig forekommer det at være nødvendigt, at der gøres Noget ved denne Plads, som, for at bruge den høitærede Ministers Ord, er en Skandale. Om man vil rive Ruinen ned eller bygge den færdig og anvende den til Kirke eller andet Brug, er et uvedkommende Spørgsmaal i dette Dieblis, al den Stund det ikke er Ministerens Hensigt at foretage Noget i denne Retning nu. For mig stiller det sig saaledes, at der er al Grund til at gaae ind paa det foreliggende Forslag, og hvad den saameget omtalte Fortids

„Daarskab“ angaaer, hvorm den omhandlede Ruin skulde være et Minde, da troer jeg, man kan være rolig for, at den ikke vil blive oftere begaaet. Det at faae Pladsen reguleret, er en Nødvendighed, og det er altsaa ogsaa en Nødvendighed at bevilge Summen dertil; om Beløbet er tilstrækkeligt eller maastee er for stort, skal jeg lade være usagt; skulde det imidlertid vise sig at være for stort, saa vil jo Beløbet blive givet tilbage. Jeg skal med disse Ord tillade mig at støtte den høitærede Ministers Forslag, for at denne Plads dog endelig engang kunde blive bragt i en sømmelig Stand.

Unfjær: Det er en noget vanskelig Situation, man kommer i, naar man vil henlede Opmærksomheden paa Noget, som forholdsmæssigt er ubetydeligt i Sammenligning med det store Spørgsmaal, som nu har fængslet vor Opmærksomhed i længere Tid. Jeg vil imidlertid anmode det ærede Thing om at stemme mod Udvalgets Endringsforslag under Nr. 9, da jeg troer, at man i Realiteten aldeles Intet vil opnaae ved at udstemme disse 1313 Rd., idet man tør stole paa, at disse Penge ikke ville blive udgivne i Tilfælde af, at det ikke behøves. Jeg tilstaaer, at jeg ikke veed, hvad Udvalgets Hensigt egentlig har været med at opstille dette Forslag. Det er allerede af den høitærede Indenrigsminister ophøst, at disse Midler ere bestemt til at afholde saadanne Udgifter, som ere aldeles nødvendige, til Saadant, som det vilde være i høi Grad usforsvarligt ikke at foretage. Naar nu dertil kommer, at den Oplysning, som Udvalget har givet om dette Beløb, indskrænker sig til, at det siger i Betænkningen, i Slutningen af Nr. 13: „Det til Extraassistance og usorubseete Udgifter opførte Beløb, 1313 Rd., tilraader Udvalget at nægte“, saa maa jeg tilstaae, at idetmindste jeg for mit Vedkommende er aldeles ude af Stand til deri at følge Udvalget, og det saameget mindre, som jeg troer, man maa erkjende, at den Mand, paa hvis Opfordring dette Beløb er forlangt, i det Hele tjener og har tjent Staten med stor Omhu, stor Nidkjærhed samt med meget Hensyn til det Oekonomiske. — Med Hensyn til Marmorirken mener jeg, at hele denne Sag temmelig let vil kunne ordnes. Min Grund til